Η πιο επικίνδυνη παράμετρος του ΣΥΡΙΖΑ

Του **Γιώργου Καραμπελιά**, πρωτοδημοσιεύτηκε στο huffingtonpost.gr

Όταν τον Οκτώβριο του 2014, προειδοποιούσαμε με τους πιο έντονους τόνους πως η άνοδος του ΣΥΡΙΖΑ στην εξουσία θα ήταν καταστροφική για τη χώρα, και είχαμε κατηγορηθεί από πολλούς για υπεραντίδραση και κινδυνολογία, δεν επικεντρώναμε μόνο στα ζητήματα της οικονομίας και των μνημονίων, αλλά στις συνέπειες που θα είχε η άνοδος ενός ανοικτά **εθνομηδενιστικού κόμματος** στην εξουσία για όλα τα εθνικά θέματα της χώρας. Διότι ακόμα και αν δεχτούμε ότι την οικονομική αποικιοποίηση θα μπορεί κανείς να την αντιμετωπίσει μελλοντικά και να την ανατρέψει, τις πιθανές εθνικές καταστροφές, θα είναι αδύνατον να τις αντιμετωπίσει, δεδομένης εξ άλλου της συνολικής προβληματικής κατάστασης της χώρας.

Γράφει ο Γιώργος Καραμπελιάς

Παράλληλα λοιπόν με τις «κωλοτούμπες» και το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας, πραγματοποιήθηκαν μια σειρά από καταστροφικές κινήσεις στο πεδίο των θεσμών, της παιδείας, του μεταναστευτικού, με αποκορύφωμα το εθνικό έγκλημα του μακεδονικού. **Οι επιλογές τη μετατροπής της Ελλάδας σε ένα γιγάντιο hot spot, υπήρξαν συνειδητή επιλογή της κυβέρνησης Τσίπρα** ώστε να μπορεί να έχει διαπραγματευτικά όπλα για να τον διατηρήσει η κα Μέρκελ στην εξουσία και διότι όπως είχε δηλώσει ο αλησμόνητος κ. Μουζάλας, το δημογραφικό πρόβλημα μπορεί να λυθεί με την είσοδο μουσουλμάνων μεταναστών και προσφύγων. Έτσι άνοιξε τη μεγάλη Κερκόπορτα για τη βαθμιαία εθνοτική αλλοίωση του πληθυσμού της Ελλάδας, αν μάλιστα συνδυαστεί με τη γενικευμένη έξοδο των Ελλήνων που επιτάθηκε επί κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ. **Οι συνέπειες** αυτής της διαρκούς ωρολογιακής βόμβας στα θεμέλια του ελληνικού έθνους, για μία χώρα των συνόρων, απειλούμενη μάλιστα από το ισχυρότερο ισλαμικό κράτος, δηλαδή την Τουρκία, υπήρξαν, και θα είναι ανυπολόγιστες σε βάθος χρόνου.

Όσο για τα ελληνοτουρκικά και το κυπριακό, μέχρι το 2017 την είχαμε «γλιτώσει», διότι η Τουρκία είχε εμπλακεί στη συριακή και ιρακινή διένεξη, κατ' εξοχήν λόγω των Κούρδων και διότι βρισκόταν σε αντίθεση και με το Ισραήλ και με την κυβέρνηση Ομπάμα και τη Ρωσία του Πούτιν. Αυτή η γεωπολιτική –ευτυχής για μας– συγκυρία, παρά την άνοδο της τουρκικής επιθετικότητας, είχε επιτρέψει στην Ελλάδα να αποφύγει τις μεγάλες αντιπαραθέσεις με τον βασικό της αντίπαλο.

Όμως, μετά το 2016, η συγκυρία μεταβάλλεται. Ο Ερντογάν κατόρθωσε να επιβιώσει από το **στρατιωτικό πραξικόπημα** και πραγματοποίησε έναν **ιστορικό συμβιβασμό με τη Ρωσία και το Ιράν,** γεγονός που του επιτρέπει να **εκβιάζει** ακόμα πιο αποτελεσματικά τους Αμερικανούς και τους Ευρωπαίους. **Επομένως αποκτά μεγαλύτερη δυνατότητα να πιέσει την Ελλάδα και την Κύπρο,** έχοντας βγει από την απόλυτη απομόνωση της προηγούμενης περιόδου. **Η Κύπρος θα είχε αποτελέσει ήδη το πρώτο θύμα της τουρκικής επιθετικότητας** και το νέο σχέδιο Ανάν του κου Αναστασιάδη θα είχε γίνει ήδη πράξη **εάν δεν υπήρχε η αντίθεση του Ισραήλ** σε μια ολοκληρωτική τουρκοποίηση της Κύπρου. Εκεί θα πρέπει να αναζητηθούν οι αιτίες των όποιων «αντιστάσεων» των Ελλήνων υπουργών. Αυτό το γεγονός όμως, επέτεινε τη τουρκική επιθετικότητα εναντίον της Ελλάδος, η οποία επιδιώκοντας να κάμψει την αντίθεσή της και τη συμμαχία της με το Ισραήλ, **απειλεί ανοικτά με θερμό επεισόδιο, ή/και με πόλεμο**· γνωρίζοντας πολύ καλά ότι η ενδοτικότητα του ΣΥΡΙΖΑ και οι πομφόλυγες του Καμμένου, θα οδηγήσουν αναπόφευκτα σε υποχωρήσεις την ελληνική πλευρά.

Παράλληλα μέσα στο περιβάλλον της όξυνσης της αντιπαράθεσης μεταξύ Αμερικανών και Γερμανών με τη Ρωσία, επανεμφανίστηκε το Μακεδονικό. Δεν θα επιχειρήσουμε εδώ μια αναδρομή στο μακεδονικό ζήτημα, ούτε στο πως και γιατί έχει σφραγίσει με μια εγκληματική εθνική μειοδοσία την ιστορία της **ελληνικής αριστεράς,** αμαυρώνοντας ακόμα και τις πιο ηρωικές σελίδες της. Ούτε επίσης, θα επανέλθουμε στο πως και γιατί οι ελληνικές κυβερνήσεις κατόρθωσαν διαχρονικά, να διαιωνίσουν το πρόβλημα που δημιούργησε η πολιτική του **Τίτο** και να αποτύχουν παταγωδώς να λύσουν οριστικά το πρόβλημα όταν διελύθη η ομόσπονδη Γιουγκοσλαβία, επιβάλλοντας, όπως μπορούσαν να το κάνουν τότε, μια λύση σύμφωνη με τα ελληνικά εθνικά

συμφέροντα. Αντ' αυτού, η «διεθνιστική αριστερά» που υποστήριζε ακόμα και τον αλυτρωτισμό των Σκοπίων και οι ανίκανες ελληνικές ελίτ, οδήγησαν στην επιδείνωση του προβλήματος, μια και τα Σκόπια αναγνωρίστηκαν ως Μακεδονία από μια πληθώρα χωρών, χωρίς η Ελλάδα να αντιδράσει ουσιαστικά, δημιουργώντας αρνητικά τετελεσμένα.

Είναι προφανές, πως **η ύπαρξη του συγκεκριμένου μικρού κράτους, ανάμεσα στην Αλβανία, τη Σερβία και τη Βουλγαρία, θα μπορούσε δυνητικά να λειτουργήσει προς το συμφέρον της Ελλάδας και της ειρήνης των Βαλκανίων,** αποδυναμώνοντας τον βουλγαρικό και τον αλβανικό εθνικισμό. **Όμως αυτό θα είχε ως προϋπόθεση** την **άρση του μεγαλοϊδεατικού** όσο και γελοίου «μακεδονισμού» των Σκοπίων. Πρόκειται δηλαδή για μια εξαιρετικά δύσκολη πολυπαραγοντική εξίσωση η οποία μπορούσε να αντιμετωπιστεί μόνο με μια **διττή πολιτική από τη πλευρά της Ελλάδας: από την μία, την κάθετη αντίθεσή μας με την αναγνώριση των Σκοπίων ως «Μακεδονία»**, ακόμα και από τους φερόμενους ως συμμάχους και την ουσιαστική διεθνοποίηση του θέματος **και από την άλλη με μια υπόσχεση και λήψη συγκεκριμένων μέτρων οικονομικής και διεθνούς ενίσχυσης των Σκοπίων** στον βαθμό που θα εγκατέλειπαν τον αλυτρωτισμό τους.

Η ίδια η μεθόδευση αυτής της επονείδιστης συμφωνίας, αγγίζει τα όρια συνταγματικής εκτροπής

Όμως δεν έγινε τίποτα απ' όλα αυτά. Αντίθετα, σε μία στιγμή όπου, όπως προείπαμε, οι Αμερικανοί και οι Γερμανοί επείγονται να «κλειδώσουν» τα δυτικά Βαλκάνια στο ΝΑΤΟ, οι Τσίπρας και Κοτζιάς, ανέλαβαν να διεκπεραιώσουν μία από τις τελευταίες «δουλειές» που τους έχουν αναθέσει. Διότι βεβαίως, όλοι γνωρίζουμε πλέον ότι το σχήμα Τσίπρα-Κοτζιά-Καμμένου, όχι απλώς δεν θα ανέβαινε στην εξουσία εάν δεν το επιθυμούσαν οι Αμερικανοί, αλλά και ούτε θα είχε παραμείνει στην εξουσία επί τρεισήμισι χρόνια εάν δεν έκανε όλα τα χατίρια των Γερμανών. Έτσι λοιπόν, **το τελευταίο συμβόλαιο** (ελπίζουμε να είναι πραγματικά τελευταίο) που είχαν να κλείσουν, ήταν εκείνο του Μακεδονικού.

Έναντι ασήμαντων στην πραγματικότητα υποχωρήσεων των Σκοπίων (με την αποδοχή του ονόματος «Μακεδονία του Βορρά» και των αλλαγών στο Σύνταγμα ή την αφαίρεση των αγαλμάτων), **διατηρούνται τα σημαντικά όπως η διατήρηση της «μακεδονικής γλώσσας» και η δυνατότητα να αποκαλούνται διεθνώς «Μακεδόνες»** (ούτε καν «βορειομακεδόνες»), αναιρώντας ουσιαστικώς [το φύλο συκής του γεωγραφικού προσδιορισμού,](#) διότι εάν είναι «Μακεδόνες» οι πολίτες των Σκοπίων, τότε και η χώρα τους είναι η «Μακεδονία».

Για ποιο λόγο προχώρησαν όμως σε μια τέτοια ενέργεια; Ο κ. Κοτζιάς, ο οποίος το 1993, μετά την αποχώρησή του από το ΚΚΕ (του οποίου λειτουργούσε ως ιδεολογικός καθοδηγητής από τα είκοσι δύο του χρόνια) προσελήφθη στο υπουργείο Εξωτερικών και έγινε δεξί χέρι του Γιώργου Παπανδρέου, σχεδόν επί είκοσι χρόνια, υποστηρίζοντας στη διαδρομή αυτή το σχέδιο Ανάν και τα ζεϊμπέκικα στη μικρασιατική ακτή, έχει προφανώς πολλά ανεξόφλητα γραμμάτια. Όσο για τον Τσίπρα, εκτός από την εύνοια των Αμερικανών, έχει και έναν επιπρόσθετο λόγο: να ικανοποιήσει την Άγκελα Μέρκελ, με αντάλλαγμα μια έστω και κατ' ελάχιστον ευνοϊκότερη αντιμετώπισή του στο ζήτημα του χρέους και των μνημονίων.

Όμως, η ίδια η μεθόδευση αυτής της επονείδιστης συμφωνίας, αγγίζει τα όρια συνταγματικής εκτροπής.

Η κυβέρνηση υπογράφει μια συμφωνία την οποία δεν θα φέρει στη Βουλή, παρά μόνο όταν πιθανώς δεν θα βρίσκεται πια στη κυβέρνηση (!) – μια και προϋποθέτει την ολοκλήρωση της διαδικασίας από τη πλευρά των Σκοπίων – ενώ την ίδια στιγμή, **ο κυβερνητικός του εταίρος, ισχυρίζεται πως αντιτίθεται στη συμφωνία!** Έτσι, **παρακάμπτονται και αγνοούνται οι διαθέσεις της συντριπτικής πλειοψηφίας των Ελλήνων, καταστρατηγείται το Σύνταγμα και η αρχή της δεδηλωμένης**, ενώ ταυτόχρονα οι Σκοπιανοί, έχοντας κερδίσει έναντι ελάχιστων

ανταλλαγμάτων σε βασικά σημεία της διαπραγμάτευσης, θα μπορέσουν να προχωρήσουν στην ένταξή τους στο ΝΑΤΟ και την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Ο κος Παυλόπουλος πρέπει εδώ και τώρα να αποσύρει τη συναίνεσή του απέναντι στο ανοσιούργημα που συντελείται…

Είναι καιρός λοιπόν να υπάρξει ένας κυριολεκτικός ξεσηκωμός του ελληνικού λαού, που μόνος αυτός θα μπορούσε να ανατρέψει τα συντελούμενα και όχι μόνο με συλλαλητήρια, συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις, αλλά ανοικτή και πάνδημη διαμαρτυρία απέναντι στη στάση του εγγυητή του Συντάγματος και των συμφερόντων της χώρας, του πρόεδρου Παυλόπουλου. **Ο κος Παυλόπουλος πρέπει εδώ και τώρα να αποσύρει τη συναίνεσή του απέναντι στο ανοσιούργημα που συντελείται** η δε γνωστοποίηση της διαφωνίας του με τη προωθούμενη λύση θα μπορούσε να βάλει φραγμό στο προωθούμενο εθνικό έγκλημα.

Η λύση αυτή, με τη κραυγαλέα και ανοικτή αναγνώριση του μακεδονισμού από την ίδια Ελλάδα, ενώνει στη πραγματικότητα εναντίον της όλους τους Έλληνες, τόσο αυτούς που ήταν ενάντια σε οποιαδήποτε παραχώρηση του ονόματος «Μακεδονία» –η μεγάλη πλειοψηφία– όσο και εκείνους που με βάση γενικότερους γεωπολιτικούς σχεδιασμούς –«να κλείσουμε ένα μέτωπο για να μπορούμε να επικεντρωθούμε στη τουρκική απειλή»– θα ήταν διατεθειμένοι σε κάποιους συμβιβασμούς. Οι εθνομηδενιστές, με τη λύση την οποία προωθούν, οδηγούν στην ενοποίηση όλων των δυνάμεων με ένα κοινό σύνθημα: κάτω τα χέρια από την ελληνική Μακεδονία και τους Μακεδόνες!

14-06-2018

Πηγή: Αρδην - Ρήξη